

“DE LOOJONG”

Oonzen melkveanter, Hendrik Olthof, of leater ‘ezegd: “De Loojong”. Met zienen zwoaren melkemmer in de haand en de litersmoat op zied, kwam dizzen groten stearken keerl, met stabielen tred, de zaandweg inlopen um oons van melk te vuurzien. ‘k heur nog zo ziene vrendelijke stem. “Dag vrouw Kwast, wat mag ’t wean vandage?” Wiej harren blikboar ’n

R. H. BIJKERK, Steenwijk.

streepke vuur of dat-e oons an de duure leaweren. Leu dee an de stroate wonnen, mossen an de koare kommen. Mien va wearken ok op ’t melkfabriek, van door deankelijk dizze oetzeundering.

*Het Logo van de toenmalige
“melkfabriek”.*

In ziene vrieje tied ko-j em met ziene moat, Lowietje Barends, vaak in ’t veeld antreffen um te zeen weeld vuur ’n loop te kriegen en misschien ok wal um hier of doar ’n koperdröadje te zetten. Rekken d’r op dat-e d’r smeuge verhalen oawer kon vertellen; dat he-j zo met boetenleu.

Biej de weenterdag was ’t oetveanten lang nich ’n lolletje en mos-e zich regelmatig de haande ’n luk an de hoed waarmhowen. Hier en doa har-e zo zien koffiehuiske en... één speciaal adres. Dat wörre mien joaren later pas duudelijk. As mienen leagereschooldag in Zeanderen d’r opzat, moch ik vaake op ’n bok, de drie kilometer wierum noar Boorn. Maar in Zeanderen bij ’n café teagenoawer de Boumanslaanden mos-e aaltied ho holen. Dan wippen-e vuur korten of langere tied noar binnen.

‘k Mos dan zolang ’t peerd vastholen, joa, joa. Moonter kwam “De Loojong” noa ’n hartverstearkertje wier vuur’n dag, klum op ’n bok en gung ’t verdan op de kökken an.

Woarum ’t bezeug wal ees lange doeren, doa kwam ik achter, toen-k de leagereschooltied en de rungeloaren al lange achter mij harre. Zien “opwearmeke” doa, har ’n tweeledig doel. De één of twee börrelkes heulen em waarm en ’t aandere ok. Ziene verkering wearken doa. Hee is d’r later ok met trouwd.

Johan Kwast.

Het geluk vlög, wel het vangt hef het